

Numai o viață

Numai o viață

Unei fetițe care era la cumpărături cu mama ei i s-au promis la urmă câteva dulciuri.

Ea s-a uitat la vitrine, privind cu atenție tot felul de bunătăți. Mai întâi a arătat spre unele bomboane și a spus: „Acestea mi-ar plăcea“.

Tocmai când vânzătorul era gata să se ducă spre ele, ea și-a schimbat atenția spre un alt sortiment și a zis: „Nu!, aș vrea mai bine ce este aici“. După mai multe alegeri nehotărâte, mama obosită îi spune: „Dragă, grăbește-te și ia o hotărâre!“ Dar fetița i-a răspuns cu o logică fermecătoare: „Mamă, dar n-am decât un singur ban de cheltuit!“

„Un singur ban!“ „O singură viață!“ Fii atent la felul cum folosești ceea ce ai să fie cel înțelept! Avem nevoie să ni se aducă aminte mereu de faptul acesta.

Un rege al Angliei ținea pe masa lui câteva cuvinte care aveau acest scop. Scrise de un puritan de la începutul secolului al XIX-lea (adept al unei doctrine ce profesază o morală rigidă), ele spuneau: Trebuie să trec prin lumea aceasta numai o singură dată, și orice lucru pe care l-aș putea face sau orice bunătate pe care aș putea-o arăta vreunei ființe omenești, acum s-o fac. Să n-o amân, pentru că nu voi trece din nou pe calea aceasta“. Un credincios a prins implicațiile solemne ale vieții scurte de pe pământ într-unul din poemele lui:

„Numai această oră este a mea, Doamne; Să fie folosită pentru tine; Orice clipă trecătoare să valoreze pentru eternitate. Sufletelor moarte-n păcat și rușine, Ajută-mă să le duc mesajul răscumpărării de la Golgota, Spre gloria Numelui Tău. Numai o viață am de oferit; Ia-o Tu, Doamne, Te rog; Nimic să nu iau înapoi, Numai de voia Ta să ascult acum; Tu, care de bunăvoie Te-ai dat în totul pentru mine, Ceri ca viața aceasta să fie folosită pentru Tine însuși, Mântuitorul meu, în fiecare clipă pentru Tine ...“

Să confruntăm deci drept acest mare adevăr care schimbă viața, numai o viață, și să ne întrebăm pe noi înșine în mod cinstit dacă activitățile de acum și ambițiile noastre sunt demne atunci când sunt văzute în lumina lui.

Atât de scurtă!

Dacă o gândire serioasă la faptul că trăim doar o singură viață este plină de învățături, cu atât mai mult ne ajută să privim la scurtimea ei! Faptul că avem o singură viață nu ne-ar trezi același simțământ de seriozitate, dacă viața aceasta ar dura o mie de ani sau cinci sute de ani sau chiar și numai două sute de ani. Dar când realizăm că nici unul dintre noi nu va mai trăi aici pe pământ peste o sută de ani de acum încolo și cei mai mulți dintre noi nici chiar jumătate din timpul acesta, cine mai poate rămâne neimpresionat de viteza cu care se duc toate? Cât timp gândești că vei trăi? Media lungimii vieții pe timpul psalmistului era de șaptezeci de ani (Psalmul 90.10).

Presupune pentru moment că vei trăi chiar atât. Mai întâi, trebuie să scazi din numărul acesta anii pe care îi ai acum. Aceasta îți va spune numărul de ani care rămân și pe care probabil îi vei mai trăi. Dar chiar și din numărul acesta trebuie să scazi timpul pe care-l vei petrece dormind, la munca cea de toate zilele, pentru datoriile absolut necesare, apoi în boală și în imposibilitate de a face ceva. Atunci cât îți mai rămâne timp liber pentru a sluji lui Hristos? Răspunsul este: Nu prea mult. Scriptura în multe feluri arată cât de trecători suntem și ne descrie scurtimea vieții. Moise o compară cu un somn. David vorbește despre ea ca de o umbră. Iov o compară cu suveica țesătorului. Iacov se gândește la ea ca la un abur. Petru o vede ca iarba care se vestejește. Repede, fără încetare, ea vine și se duce, și cu ea îndepărtează și posibilități strălucite.

Capela, dricul, cimitirul își bat joc de atitudinea noastră de a ne complăce într-o rămânere permanentă aici. Nu trece o zi fără ca ele să ne aducă aminte că „leagănul și sicriul pot fi tăiate din același copac“.

Și dacă se obiectează că perspectiva creștinului nu este moartea, ci venirea din nou a Domnului, atunci argumentul pentru nesiguranța vieții devine și mai puternică. Pentru că, dacă unii dintre noi au poate o probabilitate de viață de câțiva zeci de ani până la moarte, nici unul dintre noi nu mai poate privi ca sigură nici măcar o oră înaintea strigătului, a glasului, a trâmbiței lui Dumnezeu care va anunța venirea Mântuitorului. Venirea Lui ar putea avea loc chiar și acum.

Ce spun toate acestea? Simplu, că oricine dorește să trăiască pentru Dumnezeu nu are timp de pierdut. El trebuie să privească la fiecare minut ca la o comoară sacră. Trebuie să privească fiecare oră ca o valoare de neestimat. Înseamnă că trebuie să se gândească în fiecare zi că s-ar putea să se prezinte înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

În fiecare dimineață o slujbașă îi amintea lui Filip macedoneanul: „Filip, adu-ți aminte că trebuie să mori!“ El trăia zilnic în lumina faptului acestuia irezistibil.

În fiecare dimineață Duhul Sfânt ar vrea să ne amintească prin Scriptură că suntem ființe trecătoare, născute doar pentru o zi scurtă. De aceea trebuie să trăim în lumina eternității.

Ajută-mă, Doamne, să înțeleg însemnătatea acestor ore, ajută-mă să văd nebunia oricărei pierderi, ajută-mă să mă încred în sângele care mi-a purtat povara și astfel să mă încredințez ție.

Ce planuri ai pentru astăzi, pentru mâine și pentru zilele care vor urma? și după aceea?

Eternitate

Dacă scurtimea timpului este o realitate aspră, cu atât mai solemnă este lipsa de sfârșit a eternității. Puține cuvinte în limbajul nostru sunt atât de greu de înțeles ca acestea: pentru totdeauna. Pentru a simți cât de mult îți scapă înțelegerii, gândește înapoi la timpul dinainte de a fi fost creată lumea, înapoi la perioada dinainte de a fi fost creați îngerii, înapoi la timpul când nu era nimic altceva decât singur Dumnezeu. Mergi înapoi mai departe, spre începuturile fără început. Înapoi, înapoi! Dumnezeu întotdeauna era, El niciodată n-a început să fie.

Apoi îndreaptă-ți gândul înainte, în viitor, după ce pământul va fi distrus, după ce păcatul va fi dispărut, după ce timpul va fi încetat. Înainte, înainte! Pentru totdeauna și în veci de veci! Nici un sfârșit! Nici un sfârșit!

Atunci când mintea pare că ajunge la capătul limitelor ei strâmte, adu-ți aminte că vei trăi etern. În veci de veci! O viață fără de sfârșit! Veșnicie! Ce om ar fi putut încerca să-i prindă înțelesul?

H. Van Loom, de exemplu, ne-a dat o ilustrare clasică, deși cu totul insuficientă: „Departee, spre nord, în țara numită Svithjod se înalță o stâncă. Are o înălțime de o mie de mile și o lățime de o mie de mile. O dată la fiecare mie de ani o pasăre vine la stânca aceasta să-și ascute ciocul. Atunci cand stanca va fi dispărut, va fi trecut o singură zi a eternității”.

R. Edwards a încercat s-o descrie astfel: „Pe bordul unui vapor care traversează oceanul, luăm un degetar, îl agățăm de o ață, îl afundăm în ocean și scoatem apoi degetarul plin cu apă sărată. Aceasta ar reprezenta timpul luat din oceanul eternității”.

Eternitatea este un ocean fără țărături. Este timp fără sfârșit. Este clipa următoare pentru totdeauna prezentă. Este timpul existenței lui Dumnezeu ... însăși cuvintele par că gem sub povara ideii. Și nici un om nu poate pretinde că raționează, dacă nu ține seama de faptul copleșitor că viața aceasta nu este decât un fir de nisip pe țărmurile fără sfârșit ale eternității. Întreaga viață ar trebui să fie trăită având în vedere valorile eterne.

Se spune despre catedrala din Milan că are trei uși alăturate. Deasupra celei dintâi este încrustată o coroană de trandafiri cu inscripția: „Tot ce îți place este doar pentru o clipă”.

Cea de-a treia ușă este împodobită cu o cruce și cuvintele acestea: „Toate necazurile sunt numai pentru o clipă”.

Iar deasupra ușii din mijloc este un cuvânt spre amintire: „Numai ce este etern are importanță”.

Dacă suntem creștini, atunci trebuie să trăim pentru ce rămâne în eternitate. Trebuie să fim foarte familiarizați cu realitatea ei copleșitoare. Atunci, înaintând spre ea, va fi o strălucire stranie în ochii noștri și o hotărâre tare în inimile noastre, pentru că planurile noastre nu se vor sfârși în timp. Vom trăi pentru atunci, nu pentru acum!

Nu am timp!

În practică este sigur că veți spune și astăzi renumita frază: „Nu am timp!” Dar în general, aceasta este o „pioasă minciună”. Priviți următoarele statistici: într-un an sunt 8760 de ore. Noi dormim în medie 2920 de ore. Lucrăm tot atâtea și deseori – e clar – mai puține. Cam 1095 de ore sunt petrecute în fața televizorului, iar alte 730 de ore suntem la masă. Restul de 1095 de ore – tot în medie – sunt ocupate cu trasee, cu distracțiile din timpul liber, cu alergătură sau călătoriile, fără să uităm timpul pentru toaleta noastră vestimentară.

Și Dumnezeu? Este clar, Lui nu-l mai rămâne destul timp în orarul nostru. N-avem timp? Numai dacă nu voim să renunțăm la o parte din ocupațiile noastre. Totuși, ce privilegiu să petrecem 78 de ore de cult (dacă mergem o dată în fiecare duminică)!

Dar oare trebuie să contabilizăm orele cultului nostru personal sau orele pentru alte servicii pentru Domnul? Acestea l se datorează după toate, fără să ținem socoteală.

Nu este timp? Avem timp! A-l spune lui Dumnezeu: „Nu am timp!” este o minciună și cu aceasta suntem departe de a fi pe drumul plăcut Lui.

clickbible.org